

Chương 155: Thám Hiểm Darklands (6) - Cái Gì Mềm Mềm Cơ?

(Số từ: 3096)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

14:46 PM 01/04/2023

Ngay cả sau khi Hugson và những người từ Hội mạo hiểm giả rời đi, sự im lặng vẫn chưa lắng xuống.

Tất nhiên, lý do cho điều đó là Ellen và tôi. Những người chứng kiến cảnh đó đang từ từ lui về phòng của mình, cắt ngang cuộc nhậu nhẹt của họ.

“Có vẻ như Hội mạo hiểm giả St. Point nằm trong túi của anh chàng đó.”

Đối với tôi, có vẻ như viên chức của hội đang đối xử với Hugson như thể hắn ta là chủ nhân của mình hay gì đó. Tôi đã ăn xong, nên tôi đang nhìn Ellen khi cô ấy ăn nốt phần thức ăn thừa.

“...Nhân tiện, cậu quả là nóng tính đấy.”

Tôi khá bất ngờ vì không ngờ Ellen lại nói với họ rằng họ sẽ chết. Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy nói những điều khó nghe như vậy với bất cứ ai trước đây.

“Chỉ đơn giản là dọa tên đó đi còn hơn là giết hắn.”

“...Lời nói của cậu vừa rồi chắc chắn đáng sợ hơn.”

Nếu cô ấy để Hugson một mình, chắc chắn hắn sẽ nổi nóng và bắt đầu tấn công, điều đó có nghĩa là cô sẽ phải giết hắn, vì vậy cô ấy đã làm điều này thay thế.

Cô ấy đã gây đủ áp lực để khiến họ nghĩ rằng họ có thể thực sự chết, điều đó khiến những kẻ đó thực sự rút lui. Thật không thể tin nổi, mặc dù tôi đã tận mắt chứng kiến.

“Austin đã bị đe dọa, phải không?”

Ellen dường như đang nghĩ về Austin, người đã đứng bên cạnh họ, run rẩy và xanh xao.

“...Tớ đoán vậy.”

Austin cùng lắm là một mạo hiểm giả Rank F mới vào nghề. Anh ta thuộc tổ đội Rank B của Hugson, nhưng điều đó không thay đổi sự thật rằng anh ta vẫn là lính mới.

Austin có lẽ đã khoe khoang về những gì đã xảy ra trước đó mà không biết rằng chúng tôi có mâu thuẫn nào đó với Hugson. Anh ấy đã kể cho Hugson nghe về hai mạo hiểm giả tân binh suýt bị cướp nhưng cuối cùng lại lật ngược thế cờ và cướp được của bọn cướp. Có lẽ anh ta cũng đã nói với họ về sự xuất hiện đột ngột của cỗ xe.

Khi Hugson nghe câu chuyện đó, hắn dường như đã nhận ra rằng một trong hai tân binh đó chính là tôi—người ta có thể suy ra nhiều điều nếu nghe mô tả chi tiết về ngoại hình và tính cách của tôi.

Vì vậy, tên đó hẳn đã gây áp lực lên Austin khi bản thân nhận ra rằng mình thực sự có thể buộc tội chúng tôi về tội cướp của. Hugson sẽ nói điều gì đó như, "nếu anh không làm chứng chống lại họ rằng họ đã cướp những mạo hiểm giả đó, thì anh sẽ bị buộc tội và cỗ xe của anh sẽ bị lấy đi".

Vì vậy, nếu Austin muốn sử dụng nó, có lẽ anh ta đã được thông báo rằng anh ta phải làm chứng chống lại chúng tôi.

Thông qua một sĩ quan của Hội mạo hiểm giả, người chịu trách nhiệm về phần thưởng và hình phạt, họ đã cố gắng bắt chúng tôi hoặc xét xử tội cướp.

Họ có lẽ thậm chí không tưởng tượng được rằng họ sẽ gặp rắc rối lớn nếu họ bất cẩn chạm vào chúng tôi.

"Mẹ kiếp. Tên đó đã cố buộc tội chúng ta về một số tội chỉ vì tớ đã xoay sở để có được Pháp sư trong đội của chúng ta."

"Vấn đề lớn nhất là điều gì đó như thế thực sự có thể thành hiện thực."

Nếu không có những vật phẩm đặc biệt mà chúng tôi có, chúng tôi sẽ không thể tự bảo vệ mình, ngay cả khi họ đối xử với chúng tôi theo cách họ đã làm. Một lần nữa tôi nhận ra rằng chúng tôi đang ở trong một vùng đất vô luật pháp.

Những mạo hiểm giả có thể dễ dàng biến thành cướp, có những người thậm chí có thể kiểm soát cuộc sống của những người khác bằng cách có mối quan hệ với một số người có quyền lực nhẹ.

Nhìn thấy hành vi vô luật pháp của con người ở đó, cuối cùng tôi cũng nhận ra rằng tôi đang ở Darklands.

Bầu không khí này thực sự không liên quan gì đến ma quỷ.

“Tớ đã nói rằng con người là đáng sợ nhất ở những nơi như thế này.”

Đó hẳn là điều mà anh trai cô ấy cũng đã nói với cô ấy.

* * *

Mặc dù đây là lần đầu tiên Ellen tiếp xúc với các mạo hiểm giả, nhưng cô ấy đã được thông báo đầy đủ về hành vi của họ—có lẽ cô ấy đã nghe rất nhiều điều từ Artorius.

Chính Ellen là người đầu tiên nhận thấy rằng chúng tôi sắp bị cướp khi chúng tôi đang ở trong

xe ngựa, và cũng chính cô ấy là người giải quyết mâu thuẫn với Hugson.

Có vẻ như Ellen đã nhận thức rõ rằng thứ mà cô ấy nên cảnh giác nhất không phải là ác quỷ mà là con người.

“...Cậu có muốn tở đôi phòng với Relia không?”

“...Không, tở không tin cô ấy.”

Ellen lắc đầu trước lời đề nghị của tôi. Cô thậm chí còn không muốn ở chung phòng với Eleris. Rất cuộc, Ellen sẽ không tin tưởng một người mà cô ấy mới gặp.

Vì vậy, cô ấy quyết định rằng sẽ tốt hơn nếu ở chung phòng với tôi.

Tuy nhiên, không có đủ giường cho cả hai chúng tôi ngồi hoặc nằm.

Tôi đã nhận thấy điều đó trước đây nhưng đã quyết định không nói gì cả. Tôi nghĩ rằng tôi có thể gặp rắc rối chỉ bằng cách đề cập đến nó.

Chủ nhà trọ đã nói đó là một phòng đôi.

Tuy nhiên, rõ ràng là không phải vậy.

“...Tở không nghĩ chủ nhà trọ thực sự biết phòng đôi là gì.”

"Vâng."

“Chỉ vì chiếc giường lớn hơn một chút, bà ấy gọi căn phòng là phòng đôi?”

“ ... ”

Trong phòng không có hai chiếc giường mà chỉ có một chiếc giường đủ rộng cho hai người nằm.

Tuy nhiên, vì đã đến giờ đi ngủ, tôi thực sự không biết mình nên làm gì.

“...Ngủ trên sàn thì sao?”

“...Cậu không cần phải làm cho mình khó chịu vì tớ đâu...”

Ellen khẽ lẩm bẩm trước lời nói của tôi.

“Không, tớ không nói về mình; tớ đang nói về cậu cơ.”

(Thuc: Ý main là Ellen nên ngủ dưới sàn còn nó thì ngủ trên giường :v)

À, tôi không biết nữa.

Cứ thế tôi nằm vật ra giường.

“ ... ”

Ellen nhìn xuống tôi với vẻ mặt lạnh lùng.

Cục rác.

Đó là những gì đôi mắt cô ấy đang nói với tôi.

“...Cái gì? Kẻ mạnh không nên quan tâm đến kẻ yếu sao?!”

Là tôi sai sao?

Rõ ràng là kẻ mạnh phải chăm sóc kẻ yếu! Cô ấy là người mạnh nhất ở đây!

Vì vậy, cô ấy nên ngủ trên sàn nhà!

Ellen dùng chân đẩy tôi khi tôi đang nằm đó.

"Chết đi."

*Rầm!

“Ồi! Cậu thật điên rồ-!”

Ellen đẩy tôi đến mép giường, rồi tự mình nằm xuống. Có phải cô ấy vừa nói điều gì đó đáng ghét như 'biến mất' không? Thật sự?

“ ... ”

“ ... ”

Những nỗ lực của tôi để làm dịu bầu không khí bằng cách phun ra những điều vô nghĩa đều vô ích.

Khi chúng tôi nằm cạnh nhau như vậy, tôi cảm thấy khó chịu.

Không có lý do gì để tôi cảm thấy lo lắng như vậy, nhưng chúng tôi đã có một cuộc hành trình dài phía trước vào ngày hôm sau! Tôi cần đi ngủ! Tôi đã thực sự rất mệt mỏi sau khi đi hàng ngàn cây số!

Mặc dù chúng tôi đã làm điều đó bằng Cổng dịch chuyển.

"...Này."

"...Vâng?"

Sau khi không tài nào chợp mắt được, tôi gọi Ellen, cô ấy khẽ trả lời. Cô ấy dường như cũng không thể ngủ được.

“Nếu họ quyết định tấn công chúng ta vào ban đêm thì sao?”

Hugson đã rút lui vào lúc này, nhưng nhìn cách tên đó hành động cho thấy hẳn rất muốn báo thù, vì vậy tôi hơi lo lắng rằng hẳn có thể lại đến với chúng tôi trong đêm khuya.

“Vậy thì tớ sẽ thực sự giết hẳn.”

Ellen đã cho Hugson đủ cơ hội rồi, vì vậy cô ấy nói rằng điều đó sẽ thực sự giết chết hẳn. Cô ấy không thực sự lo lắng về việc tên đó quay lại giết chúng tôi.

Lời nói của cô chắc chắn là tàn nhẫn.

Nếu bất cứ ai nghe thấy, họ sẽ nghĩ rằng cô ấy đã giết rất nhiều người rồi.

Tôi cảm thấy rằng thái độ của Ellen đã thay đổi khá nhiều kể từ khi chúng tôi đến nơi nguy hiểm đó so với môi trường an toàn mà Temple cung cấp.

Tôi phải chắc chắn rằng mình không đứng nhầm phía trước lưỡi kiếm của cô ấy.

Tuy nhiên, Eleris đã ở đây, và Ellen cũng ở gần tôi, nên tôi cảm thấy sự lo lắng của mình giảm đi rất nhiều.

Tôi cũng chỉ là một con người, cho dù tôi có tự đi đến đó bằng đôi chân của mình, tôi nhất định sẽ cảm thấy lo lắng ở nơi mà một bước đi sai lầm có thể trả giá bằng mạng sống của tôi.

“Reinhardt.”

"...Hửm?"

Ellen nói với tôi trong khi nhìn chăm chăm lên trần nhà.

"Cảm ơn vì đã đi cùng tớ."

"..."

Có vẻ như Ellen cũng cảm thấy như tôi.

Nếu cô ấy đến nơi đó một mình, cô ấy sẽ cảm thấy lo lắng hơn rất nhiều, giống như tôi. Đó là một vấn đề hoàn toàn tách biệt với sức mạnh cá nhân của một người.

"Cậu nói thế là vì cậu không ngủ được à?"

"...Bất cứ điều gì."

Ellen quay đi như thể cô ấy không muốn nghe thêm những điều vô nghĩa của tôi nữa.

* * *

May mắn thay, Hugson đã không đến gây rắc rối trong đêm.

Sáng hôm sau...

Tôi không nhớ mình đã ngủ thiếp đi lúc nào, nhưng khi tỉnh dậy, tôi cảm thấy có thứ gì đó mềm mại trên mặt.

Nó cảm thấy mềm mại.

Ah.

Huh?

"..."

Cái đó.

Nó khá chặt chẽ.

Tôi không thể tin một điều sáo rỗng như thế lại xảy ra.

Mặt tôi lúc này đang vùi vào thứ gì đó. Không, nó giống như bị chôn vùi trong thứ gì đó hơn.

Tôi không cảm thấy như mình đã vượt qua bất kỳ ranh giới nào!

Khi tôi từ từ ngẩng đầu lên, tôi nhìn thấy khuôn mặt của một người khác trước mặt mình.

“ ... ”

Có lẽ thức dậy cùng lúc, tôi thấy Ellen đang nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng, mặt tôi như dán vào ngực cô ấy.

‘Cậu.’

‘Cái gì.’

‘Cậu đang làm gì thế?’

Cô ấy đang nhìn tôi với ánh mắt đó.

“C-chờ một chút.”

“ ... ”

"Chờ đã. Tôi không biết cậu nghĩ tôi đang làm gì, nhưng...không phải vậy, được chứ. Ah."

"Quên nó đi."

Ellen kéo cổ áo lên, ngồi dậy trên giường rồi chỉnh lại mái tóc rối bù của mình.

Rồi cô ấy nhìn tôi, nói cộc lốc.

“Những điều như thế xảy ra.”

Tại sao lúc đó cô ấy lại nhìn tôi như thể cô ấy muốn giết tôi vậy?

Nếu một người ngủ chung giường, những điều như thế có thể xảy ra khi một người trăn trọc! Ah! Cậu có nghe không?!

Chết tiệt, dù tôi có nói gì đi chăng nữa, nó cũng không khiến tôi trông khá hơn nên tôi đã giữ im lặng.

Ellen chậm rãi ngáp, rồi đứng dậy vươn vai.

"Chúng ta hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Lẽ ra Ellen phải hét lên và tát vào mặt tôi theo những diễn biến thường thấy trong tiểu thuyết! Tuy nhiên, cô ấy không cho tôi câu trả lời tiêu chuẩn đó. Trên thực tế, cô ấy hành động như thể không có chuyện gì xảy ra và nhìn tôi như vậy.

Sự phát triển là tình tiết romcom. Tuy nhiên, phản ứng của cô là không.

Những lúc như thế này lẽ ra cô phải cảm thấy xấu hổ và ngại ngùng, nhưng hình như cô không cảm thấy như vậy.

Trên thực tế, tôi đã khá sợ hãi rằng tôi có thể bị giết nếu tôi nói sai bất cứ điều gì.

* * *

Sau khi chuẩn bị khởi hành, Ellen và tôi ăn sáng. Eleris cũng xuống đúng lúc.

"Chào buổi sáng, hai người. Tôi đã sẵn sàng."

"Cô phải ăn."

Trước những lời của Ellen, Eleris mỉm cười và lắc đầu.

"Ồ, tôi đã ăn gì đó sớm hơn trước khi hai người xuống. Tôi đã ăn rồi."

Eleris không mặc áo giáp như chúng tôi. Cô ấy chỉ mặc một chiếc áo choàng, không phải chiếc váy đơn giản mà cô ấy đã mặc trước đó.

Thay vì muốn thể hiện rằng cô ấy là một Pháp sư, nó dường như dùng để che nắng cho cô ấy. Sau bữa điểm tâm nhẹ, ba chúng tôi rời nhà trọ.

Mục tiêu hiện tại của chúng tôi là đến Als Point để điều tra chuyện gì đã xảy ra ở đó. Tất nhiên, hành động của chúng tôi sẽ hoàn toàn vô ích nếu những mạo hiểm giả khác đã đến nơi và tìm ra sự thật, nhưng không thể nói trước điều gì có thể xảy ra với họ trên đường đi.

Chúng tôi sẽ đến điểm đến tiếp theo, Kiltz Point, nếu chúng tôi đi về phía nam của St. Point.

Chúng tôi sẽ mất cả ngày để đến đó.

Eleris có lẽ cảm thấy đau khi đứng ngay dưới ánh mặt trời buổi sáng, nhưng cô ấy không để lộ ra ngoài.

Cô ấy phải đau đớn, nhưng tôi không biết cô ấy có thể chịu đựng được đến mức nào.

Như thể nhận thấy tôi đang nhìn cô ấy, Eleris nhìn vào mắt tôi và mỉm cười.

Có vẻ như tôi không phải lo lắng về cô ấy.

-Ờ đó! Buộc chặt lại!

Tại St. Point, chúng tôi bắt gặp một cảnh tượng mà chúng tôi chưa từng thấy trước đây. Nhiều toa xe đang được chắt lên.

"Đây là gì? Đoàn xe?"

"Nó là như vậy."

Những chiếc xe ngựa lần lượt đến từ lối vào phía bắc của St. Point. Đó có lẽ là đoàn hộ tống do Hugson dẫn đầu.

"Tuyệt vời..."

Dường như có hàng chục toa xe đang tiến vào căn cứ. Vì có nhiều người hộ tống đoàn xe hơn nên họ cũng sẽ đến Als Point muộn hơn chúng tôi rất nhiều.

Nhìn thấy những thứ đó khiến tôi nhận ra ma thuật gian lận thực sự như thế nào.

Bằng cách sử dụng [Dịch chuyển hàng loạt] chỉ một lần, người ta có thể di chuyển tất cả các nguồn cung cấp đó trong một lần mà không cần phải tập hợp nhiều nhân lực trong thời gian ngắn hơn nhiều.

Tất nhiên, những phép thuật như [Dịch chuyển hàng loạt] là những phép thuật cấp độ rất cao chỉ

có thể được sử dụng bởi các pháp sư ở cấp độ của Eleris trở lên. Ngay cả Eleris cũng cần niệm chú khá lâu trước khi cô ấy thực sự có thể sử dụng nó.

Không nên có nhiều pháp sư ở cấp độ đó trên lục địa.

Đó là lý do tại sao các giải pháp thay thế như Cổng dịch chuyển được tạo ra.

Tuy nhiên, người ta vẫn phải bổ sung nguồn cung cấp ở những nơi không có Cổng Dịch chuyển hoặc Pháp sư có thể sử dụng [Dịch chuyển tức thời] ở xung quanh.

Nhân tiện, tôi không thể nói chuyện riêng với Eleris, nên tôi không thể hỏi cô ấy điều gì.

Tuy nhiên, nếu đó là Eleris, cô ấy có lẽ đã biết chuyện gì đã xảy ra ở Als Point. Cô ấy chỉ phải tự mình sử dụng [Dịch chuyển tức thời] một lần, vì vậy có lẽ cô ấy đã điều tra vụ việc rồi phải không?

Tuy nhiên, vì chúng tôi đã rời đi nên tôi không có cơ hội nói chuyện riêng với Eleris. Chà, cô ấy có thể không có đủ thời gian để tìm ra sự thật.

Chúng tôi đi qua khu vực đông đúc với vô số toa xe và đi về phía lối ra phía nam.

Trên đường đi, chúng tôi thấy Hugson đang ra lệnh từ gần nhà trọ Lockhill.

-Không có, lối này, đồ khốn!

Thật là một nhân cách tuyệt vời mà hắn có.

Tuy nhiên, tôi không có tư cách để chỉ trích Hugson.

"...Huh?"

Và sau đó tôi thấy ai đó đang hối hả chạy tới, có lẽ đang làm việc vặt, dừng lại và nhìn chúng tôi.

"..."

Sau đó, anh ta chỉ nhìn xuống và bước đi.

Đó là Austin.

"Cô có biết anh ta không?"

Ellen khẽ gật đầu trước câu hỏi của Eleris.

"Thay vì thực sự biết anh ấy, chúng tôi chỉ quen biết một cách mơ hồ."

Austin không muốn bị buộc tội ăn cướp, vì vậy anh ấy đã buộc tội chúng tôi.

Anh ta có thể làm vậy vì bị Hugson đe dọa, nhưng cuối cùng, anh ta vẫn là đồng phạm của Hugson và buộc tội chúng tôi về những điều mà chúng tôi không phạm tội.

Tôi thấy Austin chạy trốn khỏi chúng tôi nhanh nhất có thể.

Tôi thực sự cảm thấy thương hại cho anh ta hơn là ghét.

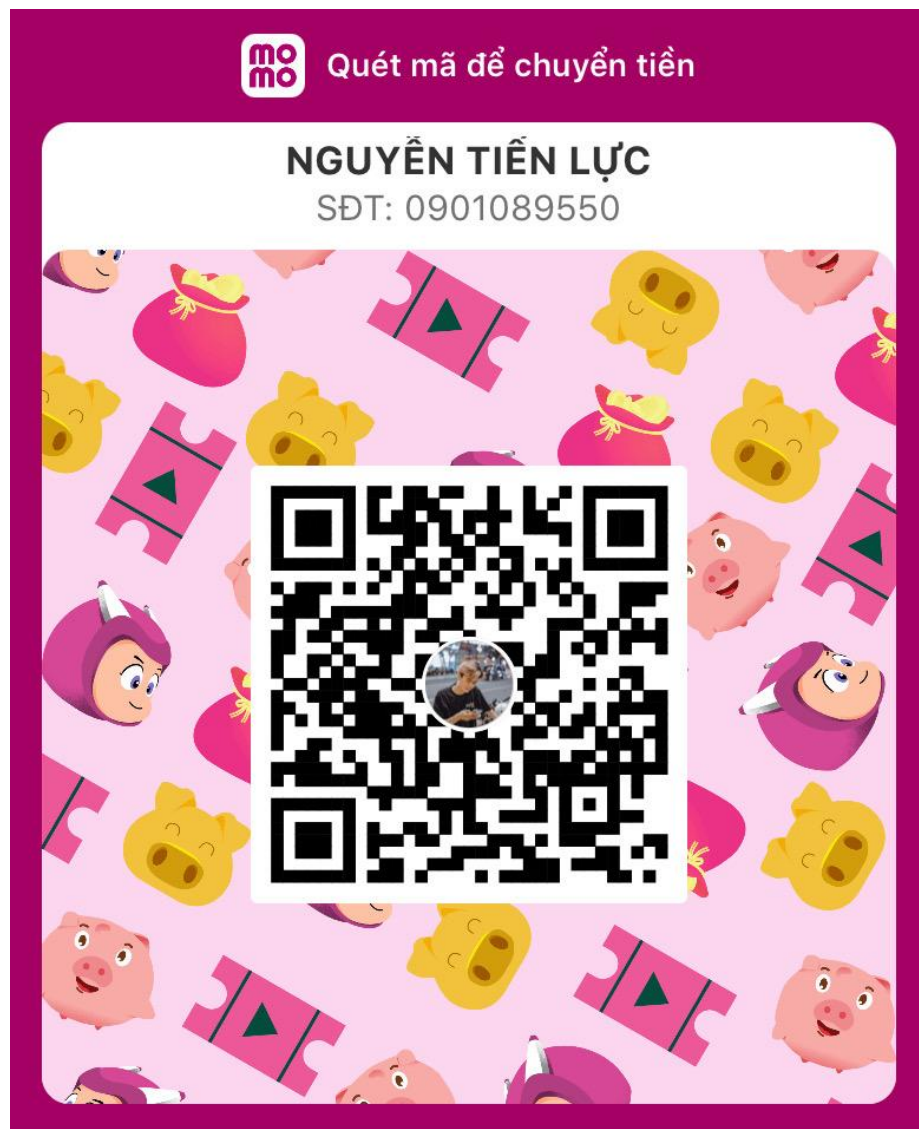
"..."

Ellen dường như cũng nghĩ tương tự. Cô ấy tiếp tục nhìn Austin, người dường như cảm thấy quá xấu hổ khi đối mặt với chúng tôi.

“Ước gì tớ có thể ngăn anh ấy lại.”

Ellen dẫn đầu, để lại những dòng chữ không rõ người nhận.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading